

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **V. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 7. 2007, č. j. 42 Ca 4/2007 – 20,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 7. 2007, č. j. 42 Ca 4/2007 – 20, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 7. 2007, č. j. 42 Ca 4/2007 - 20 bylo zrušeno rozhodnutí Krajskému úřadu Ústeckého kraje (dále jen „stěžovatel“) ze dne 6. 12. 2006 č. j. 1378/SČaKŽÚ/176514/2006-V, jímž se mění rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Kadaň ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. KR/2006 tak, že se žádosti o obnovu řízení nevyhovuje. Krajský soud odůvodnil rozsudek tím, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, protože po vydání rozhodnutí stěžovatele jako správního orgánu II. stupně není jasné znění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť stěžovatel změnil rozhodnutí pouze zčásti, aniž by je ve zbytku potvrdil, jak mu to ukládá § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále také poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí chybí ve výroku označení účastníka řízení a že odvolací orgán měl správnímu orgánu I. stupně vytknout vokativní formu výroku. Jen tak mimochodem krajský soud dodal, že ve správním řízení by měl stěžovatel pokračovat, neboť se mu jeví pochybné vymáhat pokutu po účastníkovi, jenž může disponovat pouze peněžní částkou do 200 Kč a k jiným právním úkonům není způsobilý, což vyšlo najevo až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vytýkal krajskému soudu nesprávné i právní posouzení věci podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle stěžovatele výrok napadeného rozhodnutí obsahoval označení účastníka a naplnilo tak ustanovení § 67 odst. 2 správního řádu. Označení zástupců v § 68 odst. 2 správního řádu výslovně požadováno není. Navíc identifikace zástupce byla v daném případě uvedena v odůvodnění i záhlaví. Nicméně nedostatek označení zástupce ve výrokové části, stejně jako zvolená vokativní forma rozhodně nezpůsobuje nezákonnost, resp. vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti. Pokud jde o znění výroku v případě obnovy řízení, právní posouzení jeho znění tak, jak jej učinil krajský soud, by dopadalo na případy, kdy by odvolací orgán napravoval stav, při kterém správní orgán I. stupně opomenul rozhodnout o části předmětu řízení a musel by část výroku doplnit a ve zbytku rozhodnutí potvrdit. O takový případ se však nejednalo. V souzené věci nebylo odvolání shledáno důvodným. Napadeným správním rozhodnutím stěžovatel pouze napravoval nedostatek v základní náležitosti rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán by nemohl odvolání zamítnout a současně napadené rozhodnutí (ex offio) změnit. S námitkami odvolatele se stěžovatel vypořádal v odůvodnění, a není tedy důvodný závěr krajského soudu, že není zřejmé, jaké je po korekci rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle stěžovatele se nejednalo o změnu rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu. Závěrem stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Účastník ve vyjádření ke kasační stížnosti označil právní závěr krajského soudu za správný, neboť správně dovodil, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když bylo částečně změněno, aniž by ve zbytku bylo potvrzeno. Pokud se stěžovatel ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, měl odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit a nedostatky formálního charakteru řešit opravou. Definitivní rozhodnutí správního orgánu mělo být uvedeno nikoli v odůvodnění, ale ve výroku. Proto navrhl zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V první stížní námitce stěžovatel důvodně poukazuje na to, že správní rozhodnutí obsahuje označení účastníků. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že v napadeném správním rozhodnutí je označen účastník řízení (žalobce) svým jménem a příjmením, datem narození, adresou a stejná identifikace je uvedena u označení jeho opatrovníka. Z napadeného rozhodnutí je tedy zcela zřejmé, kdo jsou účastníci řízení a koho se tedy rozhodnutí týká. Ve výrokové části správního rozhodnutí správní orgán rozhoduje o předmětu řízení, resp. uvádí řešení otázky, která je předmětem správního řízení (§ 68 odst. 2 správního řádu). V dané věci předcházelo vydání napadeného správního rozhodnutí odvolání účastníka proti zamítavému rozhodnutí o žádosti o obnovu. Otázkou, kterou musel správní orgán v dané fázi řízení vyřešit bylo, zda žádosti o obnovu řízení vyhoví či nikoli. Toto pak muselo být obsahem výroku rozhodnutí, což se také stalo. Rozhodnutí tedy splňuje náležitosti, které na ně klade správní řád. Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahovalo ve výroku při odkazu na § 100 odst. 6 správního řádu a stěžovatel jako odvolací orgán opravil tento odkaz tak, že uvedl pouze na § 100 bez určení konkrétního odstavce (§ 100 odst. 6 pojednává o odkladném účinku a dále stanoví, že rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání). Stěžovatel rovněž vypustil při opravě poslední větu výroku znějící: „Původní rozhodnutí nadále zůstává v platnosti“.

V rámci této stížní námitky stěžovatel rovněž důvodně namítal, že ani vokativní forma ve výrokové části správního rozhodnutí I. stupně nezpůsobuje nezákonnost. Pokud je z rozhodnutí nepochybné, komu a jaká práva či povinnosti jsou ukládány a jsou splněny i další náležitosti rozhodnutí podle ustanovení § 68 správního řádu, nemá vokativní forma rozhodnutí žádný vliv na jeho zákonnost ani nezpůsobuje vadu řízení. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která shledává přípustnou nejen vokativní formu rozhodnutí, ale za přezkoumatelné označuje i rozhodnutí formou dopisu, např. ve věcech 2 As 31/2007 - 107, 4 Ads 99/2005 - 97, 4 Ans 4/2006 - 78, 4 As 48/2007 - 80 nebo 7 Azs 76/2007 - 112.

Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí jeho část změnit. Citované ustanovení tak dává odvolacímu správnímu orgánu oprávnění opravit v rámci odvolacího řízení napadené rozhodnutí, aniž by věc vracel k opravě správnímu orgánu I. stupně. Tento postup plně koresponduje se zásadou procesní ekonomie. Postupoval-li tedy odvolací správní orgán podle citovaného ustanovení, není už na místě uvažovat o postupu podle § 90 odst. 5 správního řádu. Analogicky se takto v případě správního řádu z roku 1967 vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 As 30/2006 - 88, v němž vyslovil, že „Nic nebrání orgánu rozhodujícímu o odvolání, aby ve výroku rozhodnutí změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejen v případě, že dospěje k závěru, že toto rozhodnutí je po věcné stránce vadné, ale i tehdy, pokud shledá, že výrok rozhodnutí je nutno nahradit obsahově shodným, ale lépe formulovaným výrokem“. Tato kasační námitka je proto rovněž úspěšná a Nejvyšší správní soud neshledává v tomto směru žádné pochybení stěžovatele.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle odst. 2 citovaného ustanovení vyslovil, že se věc vrací krajskému soudu k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu